

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1 i 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy w związku z art. 13 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513 z dnia 9 września 2015 r. należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym, na podstawie których wniosek o zezwolenie na zastąpienie metanu jako źródła zasilania elektrowni wytwarzającej emisje do atmosfery substancją pochodzącą z chemicznej obróbki zużytych olejów roślinnych podlega oddaleniu ze względu na to, że substancja ta nie znajduje się w wykazie kategorii paliw z biomasy dopuszczonych do tego celu, a wykaz ten może zostać zmieniony jedynie dekretem ministerialnym, którego procedura przyjęcia nie jest skoordynowana z postępowaniem administracyjnym o wydanie zezwolenia na stosowanie takiej substancji jako paliwa, jeżeli państwo członkowskie mogło uznać bez popełnienia oczywistego błędu w ocenie, że nie wykazano, iż stosowanie tego oleju roślinnego w takich okolicznościach spełnia warunki ustanowione w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/98, a w szczególności, że takie stosowanie jest wolne od jakichkolwiek możliwych niekorzystnych skutków dla środowiska i zdrowia ludzkiego. Do sądu odsyłającego należy weryfikacja, czy tak jest w sprawie w postępowaniu głównym.

(¹) Dz.U. C 240 z 9.7.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 listopada 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Roma - Włochy) – Adriano Guaitoli i in./easyJet Airline Co. Ltd

(Sprawa C-213/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Artykuł 7 pkt 1 lit. a) – Sąd właściwy w sprawach dotyczących umowy – Wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuły 5, 7, 9 i 12 – Konwencja montrealaska – Jurysdykcja – Artykuły 19 i 33 – Żądanie odszkodowania i naprawienia szkód wynikających z odwołania i opóźnienia lotów)

(2019/C 432/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Adriano Guaitoli, Concepción Casan Rodriguez, Alessandro Celano Tomassoni, Antonia Cirilli, Lucia Cortini, Mario Giuli, Patrizia Padroni

Strona pozwana: easyJet Airline Co. Ltd

Sentencja

- 1) Artykuł 7 pkt 1, art. 67 i art. 71 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych oraz art. 33 Konwencji o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, zawartej w Montrealu w dniu 28 maja 1999 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2001/539/WE z dnia 5 kwietnia 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego, przed którym wytoczono powództwo mające na celu uzyskanie jednocześnie zryczałtowanego i zuniformizowanego odszkodowania przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, jak i objętego zakresem konwencji montrealskiej odszkodowania dodatkowego, powinien badać swoją jurysdykcję w odniesieniu do pierwszego żądania w świetle art. 7 pkt 1 rozporządzenia nr 1215/2012, a w odniesieniu do drugiego żądania – w świetle art. 33 wskazanej konwencji.
- 2) Artykuł 33 ust. 1 Konwencji o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, zawartej w Montrealu w dniu 28 maja 1999 r., należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do powództw o naprawienie szkody objętych zakresem stosowania tej konwencji reguluje on nie tylko rozdział jurysdykcji między państwami będącymi stronami tej konwencji, lecz również rozdział właściwości miejscowej między sądami każdego z tych państw.

(¹) Dz.U. C 240 z 9.7.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 31 października 2019 r. – Repower AG/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (EUIPO), repowermap.org

(Sprawa C-281/18 P) (¹)

(Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Uchylenie pierwotnej decyzji izby odwoławczej oddalającej częściowo wniosek o unieważnienie prawa do słownego unijnego znaku towarowego REPOWER)

(2019/C 432/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Repower AG (przedstawiciele: R. Kunz-Hallstein, H.P. Kunz-Hallstein i V. Kling, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (przedstawiciele: D. Botis i J.F. Crespo Carrillo, pełnomocnicy), repowermap.org (przedstawiciel: P. González-Bueno Catalán de Ocón, abogado)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Repower AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 259 z 23.7.2018.